

Kristna
synskadades
förening

Syskonbandet

SYSKONBANDET

Nummer 4, augusti 2020 | Årgång 112

Cilla Stjernberg aktuell med ny bok

Tack från Etiopien

SOMMARNOVELL: Cecils ö - Från öde ö till fastland

Innehåll

Från verksamhetsledaren	s 2	Cilla Stjernberg aktuell med	
Medlemsnytt	s 2	ny bok	s 6
Till minne av Miriam Mattsson	s 3	Händer i höst	s 8
Inbjudan till ljus helg i Härnösand	s 4	Sommarnovellen: Cecils ö - Från	
Tack från Etiopien	s 5	öde ö till fastland	s 9
Syskon emellan: Duktiga		Betraktelse: Att vara en grubblare	s 11
januaribarn	s 5	Boktips	s 12

Från Verksamhetsledaren

I förra tidningens inledningstext lyfte jag det krympta avståndet till andra kristna och medmänniskor i världen. Det motsatta har jag nu i tanke och känsla. I flera månader har vi nu fått höra att vi ska hålla avstånd till dem vi möter, kända som okända. Att resa, inte bara till fjärran platser i världen utan även i vårt land, ska noga övervägas och helst undvikas. Tidigare i sommar avråddes vi från att resa längre hemifrån än att vi kunde ta oss hem igen på någon timme. För egen del och som många känner igen sig i inskränktes därmed hastigt min möjlighet både att resa och att träffa mina föräldrar, syskon och nyfödda syskonbarn. Många upplever en begränsning att ens ta sig utanför hemmets väggar. Friheter som tidigare togs för givna rycktes undan. Den frihet vi trodde var konstant blev inskränkt.

Nu har vår frihet i Sverige inte begränsats alls i den utsträckning som i många andra länder. Inskränkningen kan också förväntas vara högst tillfällig. Men låter vi också själva inskränkningen på vår frihet vara tillfällig i våra egna liv? Risker är att vi vaggas in i en minskad frihet som vi vänjer oss vid. Kanske bleknar saknaden efter frihet om vi slutar förvänta oss den. Det är lätt hänt att begränsa sig själv mer än vad som är nödvändigt, nu och alltid, på olika områden i livet. Jag tror att Gud vill frihet för oss. Troligt är att Gud sörjer att se vår frihet begränsas av andra människor, av pandemier, av oss själva.

Oavsett i vilken belägenhet just du är, i vilken grad din frihet är begränsad, vill jag uppmuntra, ja uppmana, dig till att inte låta dig förbli begränsad. Frihet kan finnas i de till synes små men i vardagslivet betydelsefulla stegen. Frihet kan finnas i att ta steget att knacka på grannens dörr, att läsa en bok eller att ringa upp Syskontelefonen. Många bland oss som förlorat synen upplever en begränsning av frihet i vår självständighet eller att kunna uträtta sysslor på samma sätt som tidigare. För någon är det att inte längre kunna köra bil. För någon annan är det friheten att själv kunna spontanhandla till familjen eller att ta en egen promenad. På det mesta finns det lösningar. Allt finns det förstås inte enkla lösningar på som vi önskar, men när blicken lyfts mot möjligheten att testa nya sätt så kan det visa sig vara sätt som ger oss än mer frihet. Till att finna den friheten kan vi få hjälpa varandra med våra egna erfarenheter och i uppmuntran. Så låt oss ta vara på varandra, ta vara på den möjlighet till frihet vi har och att be Gud hjälpa oss lyfta den inre blicken över begränsningarna.

Tina Strömberg

Medlemsnytt

Till fridens hem

Miriam Mattsson, Ronneby
Kristina (Tina) Nilsson, Halmstad

Både Miriam och Tina önskade att minnesgåvor skulle sättas in till bland annat Syskonbandet vilket uppgetts i deras respektive dödsannonser. Tacksamt har vi mottagit 10.150 kr från sammanlagt 27 personer. Begravningarna har redan ägt rum men vill också du sätta in en minnesgåva med hälsning som förmedlas till de anhöriga är det fortfarande möjligt och välkommet.

Till minne av Miriam Mattsson

Så sent som i höstas var Miriam med i en arbetsgrupp om Syskonbandets framtid. Hon berättade då att hälsan inte var så god. Runt jul fick hon tilltagande magsmärter och blev tvungen att söka vård. Hon opererades och vårdades på sjukhus fram till påsk, och vid den tiden verkade allt mer hoppfullt. Hon deltog i vårt årsmöte den 2 maj, som vi genomförde per telefon. Men sjukdomen hon hade var en obotlig cancer. Hon blev igen inlagd på sjukhus och på morgonen den 14 juni gick hon in i evigheten.

Det var med återseendets glädje jag träffade Miriam Mattson efter många år i samband med Syskonbandets årsmöte 2018. Vi hade tidigare samma år haft kontakt i samband med att Miriam kom med i Syskonbandets kapitalplaceringsgrupp. Men Miriam var inte ny i vår förening. Här i tidningen skrev hon en personlig artikel i augustinumret 2016, då hon varit medlem i 30 år. Hon började med att berätta hur hon fick diabetes mellitus

vid åtta års ålder. Jag citerar här en del av vad hon skrev:

”Det var inte alltid lätt att leva med diabetes typ 1. Förhållningsregler, fördomar, blodsockret svängde som en berg- och dalbana. Dagens rutiner skulle synkas med en enda dos långtidsverkande insulin! Jag hade ju redan från början tagit skada, och efter 15-20 år med sjukdomen försämrades min syn kraftigt. Jag gick med i SRF.

I januari 1986 fick jag min första kontakt med Syskonbandet, då jag deltog i en temakurs på Glimåkra Folkhögskola i norra Skåne. Lars-Ove Arnesson, som då var Syskonbandets allt-i-allo var kursledare och det handlade om Markusevangeliet och lite synskadekunskap, förstås. Det var inte svårt att gå med som medlem i Syskonbandet, för det intressanta innehållet och den goda gemenskap som erbjöds. Lars-Ove frågade om jag ville skriva ett referat från kursen för föreningens tidning, och det gjorde jag. När jag sorterade i mina gömmor i vintras, hittade jag det i papperstidningen Sb 2 1986.

Under några år deltog jag i arrangemang på Sjöliden, årsmöten, kurser, familjeveckor. Det var alltid en varm och spontan atmosfär. Under några år deltog jag även i styrelsearbetet och följde bland annat processen med försäljningen av semesterhemmet på Värmdö. Syskonbandets styrka är blandningen av olika kristna

traditioner och ekumeniken. Jag har alltid haft lätt att känna mig hemmastadd i en gudstjänstfirande gemenskap, där lovsången ljuder och det är högt i tak.”

Miriam återkom mer aktivt i vårt arbete efter många år, men jag tror att hon följde med rätt mycket i vår tidning. Hon hade många strängar på sin lyra och engagerade sig i SRF och Diabetesföreningen i Blekinge bland annat. Det blev en hel del styrelseuppdrag kring ekonomi, och det var med mycket erfarenhet hon trädde in i vår kapitalplaceringsgrupp.

Men nu är ett rikt liv avslutat. Jag tror det finns många i Syskonbandet som minns Miriam med glädje både från förr och i nutid.

Vi tackar Gud för Miriam Mattsson och lyser frid över hennes minne.

Lars-Ove Arnesson

Inbjudan till ljus helg i Härnösand

Vi planerar för en syskonbandshelg i Härnösand den 27-29 november. Då hoppas vi att situationen i vårt land gällande resor och samlingar ska vara sådan att vi kan träffas för denna helg i ljuset tecken!

Ljuset är temat för helgen. I våras hade vi en helg på detta tema i Småland med deltagare från södra delen av vårt land och nu vill vi ge er i norr en chans att vara med. Ljuset används flitigt som metafor i vårt språk, i sånger och inte minst i Bibeln. Också den som inte ser

ljus med sina ögon upplever ljus både i sin faktiska form och bildligt. Om detta delar vi våra erfarenheter och reflektioner. Vi kommer även att tillverka egna ljus. I november är frånvaron av solens ljus som mest påtaglig men på söndagen tänds vi det första adventsljuset som påminner oss om julens ljusa budskap som nalkas. På söndagen firar vi Adventsgudstjänst tillsammans i en av Härnösands kyrkor.

Helgen genomförs i samverkan med Härnösands folkhögskola som har Equmeniakyrkan som huvudman. Skolan erbjuder bland annat synkurser. Vi bor i enkel- eller dubbelrum, alla med egen dusch och toalett. Rum och lokaler är tillgängliga, ledarhundar är välkomna och hörslina finns. Skolan, liksom Syskonbandets arrangemang, är en alkoholfri miljö. Härnösand ligger vid Höga Kusten i Ångermanland. Skolan är belägen på vackra Murberget, 15 minuters promenad från centrum med buss- och tågstation.

Alla är välkomna till denna helg oavsett var i landet du bor! Också du som deltog i ljushelg i Småland är välkommen nu i mån av plats.

Tid: 27-29 november, med start kl. 17 på fredagen och avslut kl. 14 på söndagen.

Pris: 1200 kr. Detta subventionerade pris gäller betalande medlem och dig som är med för första gången på

evenemang med Syskonbandet. Därtill finns möjlighet att vid behov ansöka om extra enskilt bidrag fram till den 30 oktober.

Resa: Du ansvarar själv för din resa men erbjuds subvention för utgifter över 500 kr, med maximal subvention på 700 kr.

Anmälan: Senast den 30 oktober till tina@syskonbandet.se eller 08-641 30 95.

Tina Strömberg

Tack från Etiopien

I förra tidningen kunde du läsa om det nödrop på hjälp som kommit från våra systerföreningar i Afrika då deras medlemmar drabbats mycket hårt ekonomiskt i pandemitiden. Syskonbandet agerade snabbt och sände ett nödstöd.

En mycket tacksam hälsning har kommit från BCA (Bartimaeus Christian Association) i Etiopien, genom ordförande Mindhun Asfaw. Redan 10 dagar efter mottaget stöd var förnödenheter utdelade. Mjöl, olja, ris, pasta, tvål samt hjälp till hyra delades ut till de mest nödställda familjerna. Totalt 65 hushåll fördelat på olika regioner där BCA har medlemmar.

Så här avslutar Mindhun sin hälsning:

”Vi vill uppriktigt tacka er ännu en gång på mottagarnas vägnar och vi välsignar alla de som hjälpt. Må Gud ge er välbefinnande och långt liv. Vårt samhälle kommer alltid komma ihåg er i bön, så er hjälp kommer alltid vara med oss. Vi har här skickat med bilder på mottagarna. Må Gud välsigna alla medlemmar. Er bror, Mindhun.”

Syskon emellan

”Duktiga” januaribarn

Kära läsare! Som många av er vet har Syskonbandet satsat på att träffas över telefon för en pratstund varje månad. Beroende på vilken månad man är född, har ett tillfälle getts för medlemmar att fritt prata med varandra. D.v.s. januaribarn 1:a dagen i månaden, februaribarn 2:a dagen i månaden o.s.v. Som januaribarn passar jag själv på att ringa upp för en bra gemenskapsstund. Förutom jag är det tre personer till som tänkt som

jag och vi får en mycket bra pratstund. Jag blir inte besviken. Det blir en fin gemenskap. Vi har inget

speciellt ämne. Vi pratar fritt om våra vardagar ur hjärtat. Vi är överens om det mesta. Vi pratar om sommaren. Det visar sig att samtliga har sommaren som sin bästa årstid.

Erik berättar om sitt radioprogram, men inte av reklamsyfte utan för att någon i gruppen vill veta mer.

Madeleine berättar om hur skönt det är ute i det fria tillsammans med barnen.

Maria berättar om att hon inte kunnat åka till Norrland och hälsa på sin kära mor på grund av rådande omständigheter, men hon finner sig i situationen.

Du har inte gissat fel om du spekulerat kring huruvida vi pratat om det inställda gemenskapsevenemanget i Yxnerum eller inte. Återigen är det samförstånd oss emellan trots att vi sett fram emot de fina gemenskapsdagarna.

Till sist frågar jag om det är ok att avvika med tanke på att jag haft en lång dag med styrelsemöte. Det är det. Jag avslutar samtalet med ett stort leende på läpparna efter syskonens löfte om fortsatt förbön för Syskonbandet.

Kära läsare, tillåt mig avslutningsvis rekommendera dig att slå en signal för en bra gemenskapsstund tillsammans med andra syskon i din födelsemånad. Jag lovar att du inte blir besviken.

"Bär varandras bördor, så uppfyller ni Kristi lag."
(Galaterbrevet 6:2)

Tesfaye Deriba

Cilla Stjernberg aktuell med ny bok om relationer

I förra numret av tidningen träffade vi Majken Öst-Söderlund. Nu är det dags att möta en annan av våra kära före detta anställda, nämligen Cilla Stjernberg. Cilla berättar bland annat om sin senaste bok, "Hitta någon att älska: älska den du hittat", som hon skrivit tillsammans med sin vän Alf B Svensson.

När jag når Cilla Stjernberg för en intervju är hon på sitt landställe i Mälaren. Här har hon tillbringat sommaren och haft en skön semester trots rådande restriktioner. Cilla arbetade hos oss på Syskonbandet till mitten av 00-talet. Hela hennes familj var engagerad i verksamheten och åkte med på läger och årsmötesdagar. De två barnen, Josef och Malin, minns Syskonbandet trots att de var mycket små när det begav sig. Nu är Josef 19 år och Malin 17.

Under åren som gått har Cilla skrivit ett antal böcker tillsammans med psykologen och föreläsaren Alf B Svensson. Senaste boken heter "Hitta någon att älska: älska den du hittat" och gavs ut på Libris förlag tidigare i år.

– Alf och jag har samarbetat i många år. Vi har både skrivit böcker och gjort föreläsningar ihop. Vi har ett gemensamt intresse för relationer, familj och föräldraskap, säger Cilla. Alf är 30 år äldre än Cilla, hon berättar att de kompletterar

varandra bra och att ålderskillnaden ger dem båda nya perspektiv. Hela sitt yrkesliv har Alf arbetat som psykolog och hjälpt både familjer och enskilda människor med deras relationer.

– Det är verkligen en styrka, han har så otroligt mycket erfarenhet. Jag å andra sidan vet hur mina jämnåriga vänner resonerar och hur det är att ha tonårsbarn idag.

Relationer är något som berör oss alla, oavsett var i livet vi befinner oss. Därför tror Cilla att de flesta kan få ut något av att läsa boken.

– Det är så många som har kommit till både Alf och mig och frågat hur de ska hitta någon att dela livet med, att skapa en bra tillvaro med, säger hon och tillägger att relationer är något av det klurigaste som finns. Själv brukar Cilla söka svar på sina frågor i Bibeln.

– Gud ger oss ett mycket bra råd och det är den gyllene regeln: behandla andra som du själv vill bli behandlad,

säger hon. Cilla menar att det finns en viktig nyckel här, det är lätt att lockas att behandla andra som de själva behandlar en.

– Hoppa i den andra personens skor för en stund och försök sätta dig in i hur den tänker och vad den har varit med om. Tänk dig sedan in i hur du skulle önska att folk

behandlade dig i den här situationen. Om någon har varit snål mot dig kan du ändå visa generositet tillbaka.

Boken kan användas som material i en studiecirkel, på läger, i kyrkan, tillsammans med kompisarna eller läsas ihop med nära och kära där hemma. Efter varje kapitel finns diskussionsfrågor. Boken innehåller även ett besiktningsprotokoll för relationer, med frågor om exempelvis hur man hanterar konflikter och hur kommunikationen fungerar.

– Jag och min man Micke provade besiktningsprotokollet i morse, det var ganska roligt, säger Cilla och skrattar. Hon understryker också att övningen inte måste göras med en partner, den fungerar lika bra med en nära vän eller någon i familjen. Målet med boken är inte att leverera färdiga svar utan snarare att väcka samtal.

– Alf och jag är inte ute efter att tala om för folk hur de ska göra, vi vill

uppmuntra till att våga prata om de här viktiga frågorna, säger Cilla.

Under coronapandemin har det blivit tydligt hur viktigt det är med relationer och också vad bristen på nära relationer kan göra med oss.

– Jag tror vi människor har så mycket att ge varandra. Många är ensamma i vårt land, särskilt nu. Tänk om alla ensamma skulle börja ge varandra en massa kärlek, höra av sig till varandra, knacka på hos grannen. Cilla berättar om en äldre kvinna som känt sig ensam under många år sedan hennes man dog. När pandemin bröt ut var hon plötsligt inte längre ensam om att vara ensam.

– Hon hittade en sorts tröst i det, för första gången var vi ensamma tillsammans.

Cilla är journalist i grunden. Några år efter att hon slutat på Syskonbandet utbildade hon sig till socialpedagog samtidigt som hon arbetade på organisationen Hela människan. Idag jobbar hon på socialförvaltningen i Huddinge kommun där hon är gruppleddare för en verksamhet som kallas Fridlyst. Här är hon med och stöttar familjer där det förekommer våld, beroende, separationer eller psykisk ohälsa.

– Vi har bland annat barn- och föräldragrupper. Jag jobbar med ett helt gäng härliga ledare, säger Cilla.

Cilla saknar Syskonbandet och säger att hon gärna kommer och besöker oss på läger om det blir möjligt.

– Det skulle jag tycka mycket om, jag tänker ofta på föreningen och den goda gemenskap jag upplevde hos er.

Om du vill komma i kontakt med Cilla Stjernberg kan du hitta henne på Facebook eller Instagram.

Isabelle Ulfsson

Händer i höst

Den snart nalkande hösten ser ut att fortsätta för oss i ovisshet.

Gemenskapsdagarna i Yxnerum som var planerade till nu i augusti blev inställda och i vilken utsträckning vi i det närmaste tryggt ska kunna mötas vet ingen av oss. Däremot vet vi att Syskonbandet fortsätter finnas, verksamheten är inte inställd utan en hel del är på gång och många möjligheter finns till att vara i kontakt med varandra!

Vi är i full färd med att spåna och planera olika slags träffar och aktiviteter på distans. De kan bli över webben och de kan bli över telefon. Det kan bli bokcirklar och det kan bli dagar att vara tillsammans i seminarier, andakt och gudstjänst. Du är välkommen att höra av dig om du har idéer om vad som kan göras och hur, eller om du vill veta mer om vad som är på gång.

Ny säsong för radio Klarsyn börjar rulla i september och löpande under hösten gör olika medlemmar inspelningar till programmen. Nästa nummer av tidningen Syskonbandet

kommer ut i slutet av oktober och till den får fler gärna skriva hälsningar, komma med boktips och andra skrivna alster. Därutöver fortsätter chansen varje månad att höras i Syskontelefonerna och Bönetelefonen. Så vi hörs på olika vis framöver!

Tina Strömberg

Sommarnovellen

I juni utlyste vi en novelltävling på temat minnen. Nu är det dags att presentera det vinnande bidraget. Den här novellen utspelar sig på Nordirland och handlar om en ung flicka, Cecil, som kämpar med att finna sig tillrätta i världen. Cecil är blind och har en neuropsykiatrisk funktionsnedsättning. Maria Liesland som skrivit novellen tycker det är viktigt att prata om hur det är att leva med båda dessa funktionsnedsättningar eftersom kombinationen blir allt vanligare. Originalen är skrivet på engelska men Maria har översatt novellen till vår tidning.

Cecils ö, från öde ö till fastland

Skriben och översatt från engelska av Maria Liesland, bearbetad av Isabelle Ulfsson

Sedan Cecil lämnat Kungliga Engelska Blindinstitutet för att bli integrerad på heltid i vanlig skola började hennes mor, Madame de Lisle, skriva ned sina innersta tankar. Det blev till en slags dagbok inför samtalen med barn- och ungdomspsykiatri i Belfast.

På något sätt fick hon känslan av att hennes dotter helt tappat fotfästet sedan hon kommit hem från blindinstitutet. Cecil var ute på öppet hav, hon hade tappat sin riktning och drev omkring utan mål och mening. Så flöt hon i land på en öde ö, långt från kontinenten, där hon var strandsatt en tid. Där levde hon isolerad, oförmögen att kommunicera med andra. Cecil gick tillbaka i sin utveckling, den ena dagen blev hon till "lilla Cecil" på nytt, den andra otillgänglig i psykos. Det blev hennes enda tillflykt i en värld i ständig förändring, men intellektuellt gick hon framåt med sjumilakliv, vilket ledde till obalans inom henne.

Ja, som den engelske naturfilmaren och programledaren Chris Packhams syster så träffande beskriver det: "som om han kom från en öde ö".

I sin barndom var även Chris Packham, som började synas i engelsk TV vid samma tid, helt försjunken i sig själv.

Sakta men säkert nådde Cecil sin lilla flottholme, som närmade sig fastlandet tum för tum.

Madame de Lisle berättade för sin dotter om sina dagboksanteckningar.

På senvintern 1985, när de just krupit i säng, läste hon några rader för Cecil. Mor kände när Cecil var tillgänglig, hon "tittade" ut ur sitt slutna tillstånd, i denna stund fick de fin kontakt.

– Förra året led du total sjönöd, du drev omkring på öppet vatten, nu är du mycket nära fastlandet. Jag hoppas de kan hjälpa dig att gå i land, sade Madame de Lisle, och syftade på Cecils läkare och psykolog.

– Du sätter fötterna på fast mark, går över en smal halvö...

– Sade du halvö? undrade Cecil vetgirigt, Vad betyder egentligen det?

På engelska är ordet "halvö" lånat från latin. Redan som barn hade Cecil en lidelse för ord och uttryck från latinet.

– Det är ett stycke mark med vatten runt omkring, men med en sida in mot land.

När Madame de Lisle gav Cecil en förklaring, lyssnade hon med vidöppna sinnen.

Denna underbara liknelse kom att visa henne vägen från barndomspsykos mot det normala. Cecil tänkte en stund, sedan sade hon:

– Jag ska gå över halvön och sedan.....

– Sedan är du här för gott, bland oss andra, en del av människosläktet.

– En av er, tillade Cecil, och lever sida vid sida med andra människor.

– Med andra människor i vår världsdal, svarade Madame de Lisle hoppfullt.

Så lydde också hennes sista ord i dagboken. En solig vårdag i april tog skrivandet plötsligt slut. Hon skrev några rader för dagen och slutade med ordet "förhoppningsvis".

Cecil hade en lång resa framför sig, men hon hade målet klart.

Allt eftersom tiden led blev Cecil än mer som en halvö, sakteliga en del av mänskligheten, men inte fullt ut en av folket på fastlandet.

Madame de Lisle närde en stilla önskan, att vara Cecils syntolk och guide, hon ville ledsaga sin dotter från blindhet och autism mot normalt liv i den seende världen.

För att synliggöra vad hon verkligen menade lät Madame de Lisle överföra den engelske nationalpoeten John Donnes berömda dikt till punktskrift. De brukade läsa tillsammans, de delade båda intresset för diktandets ädla konst.

Cecil, som själv var en liten poet, fascinerad av ord och diktkonst, skrev om John Donnes vers till en bön till Gud.

Ingen människa är en ö,
Hel och fullständig i sig själv,
Likt en kvinnoö,
Isolerad från människans jord,
Avskuren från världen omkring.
Alla är en del av kontinenten,
Varje mans död förminskar mig,
Ty jag är en del av mänskligheten,
Herre, uppfyll min innersta önskan;
Att bli ett med fastlandets folk,
Låt halvön få visa mig väg,
Från livet på ön,
Mot människor på land,

Så lyder min stilla bön....

Betraktelse: Att vara en grubblare

Precis när jag börjar slumra till kommer jag på att jag måste ladda upp ett kommande program till Klarsyn med Syskonbandet. Processen går ganska snabbt då det var ett gammalt program som behövde en snabb genomlysning. Lite chockad inser jag att det är jag som måste skråla i Radio Hope denna gång.

Det var Klarsyns nionde program och jag skulle intervjua Dominique om hennes medverkan på Syskonbandets skiva. Det var första gången jag skulle intervjua någon för radio och jag var sjukt nervös, fick ta om mina frågor i efterhand på vissa ställen för att jag flera gånger tappade fokus. Tur som sjutton att det inte var direktsändning. Allra mest gillar jag ett tydligt manus och möjligheten till hundratals omtagningar innan jag blir nöjd. Då uppskattar jag mer att vara ljudfrisör, klippa i vad andra säger och få dem att låta bra.

Det har blivit några program under åren som passerat, 137 program i skrivande stund och fler är på gång till hösten. Över hundra människor har medverkat i våra program och mer än 32 timmar med programtid har producerats.

Även om jag själv är uppvuxen i ett kristet hem, gått i kyrkan och bland annat genom Klarsyn fått ta del av många berättelser som engagerat mig på olika plan, har jag sedan 13 års ålder varit en grubblande tvivlare. Jag får väl säga som artisten Bono, "still haven't found what i'm looking for". Att vara en

grubblare behöver inte nödvändigtvis vara en källa till tvivel. För egen del beror tvivlet mer på osäkerhet. Det betyder inte i första hand att jag tvivlar på just tron på gud, även om också den ibland hamnar i blåsväder.

Det finns alltid två sidor av ett mynt. För mig är det intressant att höra båda sidorna, även om jag inte alltid håller med. Jag finner berättelser om ateister som blir troende lika intressanta som troende som blir ateister. Tvivlet som jag avser är kanske mera generellt. Vi alla tvivlar nog någon gång i livet på oss själva. Vi tror inte vi räcker till, klarar situationer, vågar ta initiativ. Tvivlets frukt är kanske osäkerhet.

Osäkerhetens frukt är rädslan. Rädslan rubbar vår trygghet och marken börjar röra sig under våra fötter. Det är ofrånkomligt att det på ett eller flera sätt påverkar oss genom livet. En del är bättre på att stå på sig, andra viker sig för nästan ingenting. En dag måste man ge sig ut i skogen och rentav slå tvivlet på käften, innan det fullkomligt kontaminerar skallen.

Själv kommer jag förmodligen fortsätta grubbla och ifrågasätta, fortsätta tvivla på svar jag finner otillfredsställande, det är en del i hur jag är som människa.

Calle Olofsson

Boktips

Sången är min av Kjell Lönnå

Jag har läst självbiografin "Sången är min" av legendaren Kjell Lönnå. Du vet säkert vem han är. Han är känd som körledare och kompositör. Han har varit programledare i flera radio- och tv-program, ofta med körsång i fokus.

Kjell föddes 1936 i Smedjebacken. Familjen flyttade en del men 1948 bosatte de sig i Sundsvall.

Boken ger en inblick i Kjells uppväxt i frikyrkan, pappan var Baptistpastor. Vi får läsa om framgångar och motgångar, diverse anställningar, resor, samt om de artister han har samarbetat med och det är många.

Boken är intressant, språket är lättsamt och personligt hållet, dessutom är texten berikad med många bilder. När jag läste fick jag fina påminnelser om program och sånger som fyllt min egen uppväxt. Jag kan nämna sången "Om du börjar att gnola en visa..." samt TV-programmet "Lekande lätt". Det var ett underhållningsprogram där två lag, utifrån videosnuttar där små barn beskrev ett ord, skulle försöka gissa vilket ord barnen menade. Varje lag bestod av en känd person och den personens mindre kända kompis.

Boken finns på Legimus både som talbok och i punktskrift. Inläsningen har gjorts av Eva Sjöblom. Den är 9 timmar och 12 minuter. Punktskriftsupplagan är 535 sidor fördelade på 6 volymer.

Jenny Näslund

Kjell Lönnå 2015 Foto: Frankie Fouganthin

SYSKONBANDET - medlemstidning för Kristna synskadades förening Syskonbandet.

Tidningen ges ut på punktskrift, svartskrift, CD och på e-post. Tidningen finns också på vår hemsida, www.syskonbandet.se/medlemstidning.

Adress: Syskonbandet, Gotlandsgatan 46 5tr, 116 65 Stockholm

Telefon kansli: 08-641 30 45, 08-641 30 95

E-post: kansliet@syskonbandet.se eller redaktion@syskonbandet.se.

Ansvarig utgivare: Jenny Näslund, ordförande

Redaktör: Isabelle Ulfsdotter

Grafisk formgivning: Joachim Kåhlman

Plusgiro: 3 64 49-7 Swish: 123 148 8220